

Phần 6

Chương 21

Hửm?

Buổi tiệc kết thúc, lúc Nhan Khê và Tống Hải rời Chu gia, một bộ phận lớn người của Chu gia đang tiễn Tống Triều, tiễn hai bố con cô ra cửa là con rể của Chu gia.

“Thái độ của Chu gia quá mức rồi,” sau khi lên xe, Tống Hải nói với Nhan Khê, “Cho dù có việc nhờ người, cũng cần có mức độ, vô cùng ân cần cũng không phải là phương pháp hợp tác tốt nhất,” Hôm nay tiệc khách đến không ít, mặc dù ông chủ Chu ngồi với Tống gia làm cho người khác hâm mộ, nhưng bộ dạng khúm núm của ông ta cũng rơi vào mắt người khác, khó tránh khỏi cảm giác “Vô cùng nhu nhược.”

“Đối với bất kì chuyện gì đều là chín quá hóa nẫu,” lời này của Tống Hải là phân tích ông chủ Chu, không bằng nói là đang giảng đạo cho Nhan Khê, “Người làm kinh doanh đều giống nhau, có thể xoay người, lại không thể khom đầu gối, nếu đầu gối khom xuống, muốn đứng lên sẽ không dễ dàng.”

Nhan Khê nhu thuận gật đầu, thành phố này phồn hoa náo nhiệt, nhưng sau lưng cái phồn hoa đấy, không biết có bao nhiêu người đổ mồ hôi cùng máu.

“Bố, kỳ thật con cảm thấy cái tên Tống Triều này rất quen, có lẽ con đã nghe được ở đâu rồi,” Nhan Khê cúi đầu hỏi tương, “Trước kia bố có nói với con không?”

“Nếu như cậu ta gọi là Tàn Triều, Đường Triều, thì con sẽ cảm thấy quen thuộc,” Tống Hải cảm thấy cha mẹ Tống Triều rất có tâm cơ, lấy cho con trai cái tên như vậy, thời điểm đến trường, khẳng định thầy giáo và bạn bè đều sẽ nhớ kỹ, trời sinh kèm theo chú ý, đều là họ Tống, tên này của hắn có người nào không thuộc lòng chứ, “Ai còn chưa từng nghe qua hai chữ Tống Triều chứ?”

“Nói có lý...” Nhan Khê bị bố Tống thuyết phục.

Ngày nghỉ qua đi, Nhan Khê lại cùng đồng nghiệp chạy đi tìm tin tức, có lẽ bởi vì lần trước chương trình của Tiểu Tùng được chú ý không ít, đài ở bên trên còn lập một trang fanpage riêng cho họ, tên là “Những câu chuyện bên mình”, nhưng ngoại trừ những người ở trong đài Đê Đô chú ý đến, thì cái fanpage này không có cái like dạo nào cả.

Trần Bội nhìn sang, thương lượng cùng Kim trưởng đài, bỏ ra mấy trăm đồng để mua fans ảo, thỉnh thoảng để cho những fans ảo này like hoặc bình luận mấy cái, cái fanpage này sẽ không hoang vu như này nữa.

Nhan Khê ghi hình xong chương trình, bị Kim trưởng đài gọi lại, hóa ra là bởi vì hưởng ứng quan hệ quần chúng gần đây, để hiểu thêm sở thích của giới trẻ hiện nay, Kim trưởng đài đề nghị Nhan Khê mở một cái Weibo.

Nhan Khê: ...

Fanpage toàn bộ đều nhờ vào fans ảo mới duy trì được cái tôn nghiêm giả tạo, người dẫn chương trình vô hình như cô, cũng phải tự móc tiền túi ra mua fans ảo sao?

Đôi diện với ánh mắt chờ mong của Kim trưởng đài, Nhan Khê không nói được lời cự tuyệt, quyết định lấy một số để lập, thuận tiện bỏ ra ít tiền mua fans, ít ít một chút là đủ rồi.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi, Kim trưởng đài lại hỏi Nhan Khê về chuyện lập Weibo, Nhan Khê đành phải dưới sự giám sát của Kim trưởng đài lập một cái Weibo, đem hình giấy hành nghề của mình ra làm avatar.

“Không tệ, không tệ,” Kim trưởng đài thấy Nhan Khê chụp giấy hành nghề của mình làm avatar, liên tục gật đầu, “Thái độ làm việc của Tiểu Nhan rất đoàn chính.”

Nhan Khê cảm thấy, cô và đài trưởng có khả năng hiểu làm cái gì đó, nếu như thái độ làm việc của cô thực sự đoàn chính, nên chọn một tấm đã được photoshop đẹp như tiên làm avatar, sau đó vắt hết óc ra để suy nghĩ sao cho nổi tiếng, kéo cao độ hot của chương trình, chứ không phải qua loa như vậy.

Cho nên sự khác nhau giữa người với người, đôi khi rất khó giải thích.

Được Kim trưởng đài khen ngợi xong, Nhan Khê không có ý định để Weibo trống không, liền liên hệ với người bán fans đem Weibo của mình thành nghìn người theo dõi, cô post Weibo.

Nhan Khê bị đăng kí: Hôm nay ngày tốt lành, thích hợp khai mở Weibo (mặt chó mỉm cười).

Cô không nhờ fans ảo like cho mình, bởi vì nó hơi đắt, cô muốn đem tiền lương của mình bắt đầu tích lũy để mua quà sinh nhật lần 50 cho bố.

Thu nhập của người dẫn chương trình như cô cũng không được nhiều, cũng may Nhan Khê vẫn là một họa sĩ đang hot ở trên mạng, bằng không thì thật đúng là phải tiêu tiền mà bố cho cô, để mua quà này rồi.

Post xong Weibo, cô còn chưa đăng xuất, Trần Bội liền đến: “Tiểu Nhan, vừa rồi ở trong đài thu được một tin tức, công ty Trường Phong cách chúng ta không xa đang có công nhân muốn nhảy lầu, em cùng Triệu Bằng đi đến đó một chuyến đi.”

“Hả?” Nhan Khê sững sốt một chút, “Cái này có ảnh hưởng tới công tác bảo trì hiện trường của cảnh sát không?”

“Hai người ở ngoài vòng giới tuyến phỏng vấn quần chúng ở hiện trường là được rồi,” Trần Bội bật cười, “Việc này nếu như không phải phát sinh ở công ty Trường Phong, em và Triệu Bằng cũng không cần phải đến đó.”

Nhan Khê lập tức hiểu được, có chuyện để phát mới là tin tức, không có chủ đề, ai cũng không quan tâm. Chị Trần vội vàng để cho người dẫn chương trình như cô làm công việc của phóng viên, không phải vì chị ấy quan tâm có người chuẩn bị nhảy lầu, mà là vì chuyện này có dính dáng đến công ty Trường Phong.

“Em biết rồi,” Nhan Khê cầm lấy túi, cùng Triệu Bằng vội vã ra cửa. Vì thời gian gấp gáp, Nhan Khê để cho lái xe lái xe của cô, mà không cần lấy xe van của đài.

Công ty đó cách đài không xa, cộng thêm bây giờ không phải là giờ cao điểm, Nhan Khê đi đến đó chỉ tốn chừng mười phút, hiện trường đang có cảnh sát, quần chúng nhân viên, cảnh sát phòng cháy, mỗi người một chức vụ, nhưng lực chú ý dồn hết vào người đang tự sát.

Người ở dưới lầu bom đệm lót, ở ngoài vòng giới tuyến quần chúng tụ tập, bọn họ cầm điện thoại, chụp người ở trên lầu, thậm chí còn có người dùng di động phát trực tiếp, nói người nhảy lầu là viên chức của công ty Trường Phong, mang theo hứng thú khi cười trên sự đau khổ của người khác.

Công ty Trường Phong cũng không dễ vào, có thể làm việc ở đây, ít nhiều đều có chút năng lực, những người há hê vây xem không biết là cười nhạo người nhảy lầu, hay là đang xem náo nhiệt của Trường Phong.

“Mẹ, chúng ta đừng để cho người ta nhảy lầu, leo lên cao vậy mà nhảy xuống sẽ rất đau đấy.” Trong đám người, một bé trai bị băng bó tay mặt mũi đang đầy lo lắng, khuôn mặt trắng nõn nhăn lại một chỗ.

Cậu bé lên tiếng, làm cho những người khác có mặt đang thảo luận vì sao người kia nhảy lầu cũng phải để ý, tiếng thảo luận bốn phía nhỏ dần.

“Bạn nhỏ này đừng lo lắng, các chú sẽ cứu ông ta xuống,” cảnh sát phòng cháy trách nhiệm kéo phòng tuyến nói như vậy, quay đầu sờ lên đầu cậu bé, “Sao tay của cháu lại bị thương?”

“Trèo lên cao ngã ạ...” Thanh âm của cậu bé có chút chột dạ.

“Vậy thì lần sau không nên nghịch ngợm như vậy.” Cảnh sát phòng cháy ngồi xổm trước mặt cậu bé, cười với nó, “Bị thương sẽ rất đau.”

“Vâng,” Cậu bé sờ lên vết thương ở mu bàn tay của cảnh sát, “Chú này, chú cũng trèo lên sao xong ngã ạ?”

“Đúng vậy,” cảnh sát phòng cháy quay đầu nhìn hiện trường cứu viện, mở bàn tay ra để cho cậu bé nhìn rõ. Trên bàn tay thô ráp, đầy những vết chai, có miệng vết thương, còn có hai cái đang chảy máu, “Chú không nghe lời bố mẹ nên mới bị ngã thành như vậy.”

“Chú thật là lợi hại, ngã thành như vậy mà cũng không khóc.” Cậu bé mặt đầy sùng bái, “Khó trách mẹ nói với cháu, chú cảnh sát là lợi hại nhất.”

Nhan Khê đứng ở một bên cũng không đến quấy rầy, mà để cho Triệu Bằng ghi lại cảnh này.

Trên người cảnh sát phòng cháy, cô nhìn thấy chính là tránh nhiệm cùng sự cứng cỏi, ở trên người cậu bé là sự lương thiện, ngây thơ và cả hi vọng nữa.

Cảnh sát phòng cháy giằng co cùng người nhảy lầu cả nửa giờ, lúc trong đám người truyền tới tiếng ồn ào, mấy người đàn ông mặc âu phục đẩy đám người ra, để lại đám người đang vây xem ở phía sau, chen vào giới tuyến.

“Các đồng chí cực khổ rồi, tôi là người phụ trách do tổng công ty Trường Phong phái tới,” Nguyên Dịch nhìn công tác cứu viện ở trên lầu, “Xin hỏi có cần công ty chúng tôi phối hợp chỗ nào, chúng tôi nhất định dốc sức phối hợp.”

Nguyên Dịch vậy mà tự mình đến à?

Thấy Nguyên Dịch xuất hiện, trong lòng Nhan Khê hơi bất ngờ, bình thường những xí nghiệp gặp chuyện này, các lãnh đạo cấp cao hận không thể trốn đi, miễn sao không dính lên người mình, vậy mà Nguyên Dịch thân là Nhị thiếu gia, lại tự mình đến xử lý vấn đề, thật là có chút khó ngờ.

Nhan Khê đứng cách khá xa, không biết cảnh sát và Nguyên Dịch nói gì, nhưng chưa đầy một lát Nguyên Dịch đã được cảnh sát mang lên lầu, chưa đến hai phút cô phát hiện người đang ngồi ở cửa sổ để tự sát đang quay đầu lại nói gì đó với người ở trong phòng.

Lựa thời cơ này, cảnh sát đu dây leo xuống, một cước đem người tự sát đẩy vào trong phòng!

Người tự sát được cứu, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có người đang khích lệ cảnh sát, có người nói mệnh người này may mắn, có người móc tiền ra mua nước đưa cho cảnh sát, nhưng cảnh sát không dám nhận đồ của dân, anh ta rơi vào đường cùng, đành phải đem nước phân phát cho người đang xem náo nhiệt.

Mặc dù bọn họ có tật xấu buôn chuyện, nhưng bất kể thế nào, khi tính mạng ở trước mặt, bọn họ vẫn thiện nhiều hơn ác. Cho nên đám người có chút đáng ghét, có đôi khi lại rất đáng yêu.

Nhan Khê xuyên qua đám người, chuẩn bị phỏng vấn những cảnh sát này. Đến gần mấy cảnh sát, cô mới phát hiện, mấy cảnh sát này còn rất trẻ, gần như mỗi người đều nhỏ hơn cô. Đi đến trước mặt một cảnh sát đầy mồ hôi, cô cầm giấy chứng nhận công tác của mình ra, nói rõ mục đích, gương mặt của người cảnh sát này đỏ rần lên, né tránh không có ý định nhìn camera.

Hỏi tuổi và danh tính của anh ta, Nhan Khê biết được người này mới chỉ có 19 tuổi, là đội hiệp sĩ phòng cháy bắt cướp. Nói tới nội dung công tác của họ, anh chàng này mới miễn cưỡng tự nhiên lên.

“Dập tắt lửa mở khóa, cứu người cứu mèo cứu chó, ứng phó nhu cầu bức thiết, chọc tổ ong vò vẽ, quét dọn chuồng động vật ở nông thôn, những cái này chúng tôi đều đã trải qua,” Anh chàng sờ lên mặt đầy mồ hôi, cười đến không tìm không phổi.

Rõ ràng một câu khen ngợi cũng không có, nhưng Nhan Khê lại nghe đến vô cùng xúc động.

Nguyên Dịch từ văn phòng đi ra, thấy hiện trường có chuyên viên quay phim, quay đầu nói với tổng giám đốc chi nhánh: “Phóng viên cũng tới?”

Nội tâm tổng giám đốc thầm kêu khổ: “Tôi lập tức đuổi họ đi.”

“Mọi người đến rồi, đem họ đuổi đi khác gì chột dạ, chuyện bé xé ra to.” Nguyên Dịch nhú mày, “Kê bọn họ đi.” Đi xuống bậc thang, anh nghe thấy phóng viên đang nói chuyện với một cảnh sát.

“Cảm ơn anh tiếp nhận phỏng vấn của tôi, chúc anh bình an, khỏe mạnh.”

Hửm?

Nghe được âm thanh quen thuộc, anh không bước nữa, Nhan Khê?

Chương 22

Nhị Thiếu Gia, Cậu Xuất Hiện Ở “Những Câu Chuyện Bên Mình” Rồi!

Nguyên Dịch tưởng rằng lỗi tai của mình xuất hiện ảo giác, nhưng khi anh quay đầu lại, phát hiện người đang phỏng vấn cảnh sát đúng là Nhan Khê, vốn là định đi về phía xe nhưng lại quay lại, đi về phía Nhan Khê.

Người tiễn Nguyên Dịch thấy anh bỗng nhiên thay đổi tuyến đường, lại nhìn phương hướng mà vị thiếu gia này đi, chẳng lẽ anh định đuổi phóng viên đi sao? Bởi vì vừa rồi tổng giám đốc chi nhánh bị mắng, nên những người khác cũng không dám mở miệng, chỉ biết thành thật đi sau Nguyên Dịch.

Nhan Khê tắt mic, quay người liền thấy Nguyên Dịch đứng phía sau mình, phía sau anh còn một đám người cao cấp của công ty đang rầm rập đi theo, cô ôm mic lùi về sau một bước: “Tôi chỉ phỏng vấn cảnh sát phòng cháy thôi.”

Cũng không nói bậy gì về công ty của mấy người cả.

“Trong đầu cô có thể suy nghĩ tốt một chút không?” Nguyên Dịch quay người nói với nhóm người phía sau: “Đây là một người bạn của tôi.”

Nhóm người thấy Nguyên Dịch còn muốn nói chuyện gì đó với nữ phóng viên, đều rất thức thời mà tản đi, không quấy rầy bọn họ nói chuyện. Đàn ông

không có việc gì mà chủ động tìm một người phụ nữ để nói chuyện, luôn luôn đều có vài phần tâm tư riêng đây, bọn họ hiểu mà.

Triệu Bằng nhận ra Nguyên Dịch chính là người đàn ông lần trước mang Nhan Khê đi khám chân, không ngờ những chủ quản của chi nhánh Trường Phong lại tôn kính với anh ta như vậy, chẳng lẽ người này là người quản lý nhân viên của tổng công ty?

Anh ta còn đang suy nghĩ thân phận của Nguyên Dịch, Nhan Khê cũng nhìn ra Nguyên Dịch không phản đối hành vi phỏng vấn của mình, lập tức trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt: “Vậy, bây giờ anh có bận hay không?”

“Ừ?” Nguyên Dịch lạnh lùng nhưón mày nhìn cô.

“Nếu không bận, nhận một cuộc phỏng vấn của tôi đi,” Nhan Khê duỗi tay trái, mở năm ngón tay ra, “Năm phút là đủ rồi.”

Nguyên Dịch nhìn chăm chăm vào ngón tay trắng nõn cân xứng của cô không nói lời nào cả.

“Nguyên đại soái ca, giúp chút đi mà.” Nhan Khê không muốn đem tin tức nhảy lầu này làm chủ đề, nhưng cái phỏng vấn về anh cảnh sát, chưa chắc đã được cấp trên thông qua, nhưng nếu phỏng vấn được quản lý cấp cao của Trường Phong, vậy thì 100% được thông qua. Cô quay đầu nhìn công cụ cứu viện đã được thu dọn xong, bước vài bước tới trước mặt Nguyên Dịch, “Tôi muốn làm đồng thời chương trình về nhân viên chữa cháy, nhưng lại sợ đài không thông qua, nhưng nếu anh nhận phỏng vấn, khen bọn họ vài câu, vậy thì trăm phần trăm được thông qua rồi.”

“Nói, nói chuyện thì cứ nói, đột nhiên dựa gần vào như vậy, làm tôi sợ hết hồn.” Nguyên Dịch lui sau một bước, quay đầu thấy một nhân viên phòng cháy chừng 20 tuổi đang đầy mồ hôi ôm tẩm khí lóe vào trong xe, trên giày còn dính một tầng tro. Anh khẽ nâng cằm, “Vậy được, tôi chỉ cho cô 5 phút thôi.”

“Vậy anh nhất định phải khen chân thành tha thiết, cảm động một chút,” Nhan Khê cười nịnh nọt, “Được không?”

Đài truyền hình nổi danh của quốc gia mời phỏng vấn mà Nguyên Dịch còn chưa đáp ứng bao giờ, nhưng đối mặt với khuôn mặt tội nghiệp này, bị mặt trời phơi nắng đến đỏ bừng lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Khen khen khen, cam đoan khen họ thành một đóa hoa.”

Sự thật chứng minh, thời điểm Nguyên Dịch chăm chú khen người, vẫn rất đáng tin. Anh không dùng từ ngữ quá mức dối trá, nhưng từ trong miệng anh nói ra, những nhân viên phòng cháy này vừa đáng yêu vừa đáng kính, rõ ràng một lời cảm ơn anh cũng chưa nói, nhưng mỗi một câu đều mang theo lòng cảm kích.

Phỏng vấn xong, Nhan Khê vụng trộm nhìn thời gian, bỏ ra gần 15 phút, so với đã hứa nhiều hơn 10 phút. Tại nơi này, cô cảm thấy mình giống như nhặt

được một món lời cực kì lớn, cảm thấy Nguyên Dịch giờ phút này vô cùng thuận mắt.

“Cảm ơn Nguyên tiên sinh có thể nhận phỏng vấn của chúng tôi.” Nhan Khê liên tục nói lời cảm ơn với Nguyên Dịch, “Lần này thực sự anh giúp tôi một chuyện lớn rồi.”

“Nói cảm ơn ngoài miệng không tính,” Nguyên Dịch nhìn giờ, “Sắp đến lúc ăn cơm chiều rồi.”

Nhan Khê cảm thấy mắt mình hơi mù, Nguyên tiểu nhị bây giờ không đáng yêu chút nào cả, “Nguyên tiên sinh, có câu nói là ban ơn không cần báo đáp...”

“Cái gì, những lời này không gọi là ân báo ân sao?” Nguyên Dịch cho hai tay vào túi, thấy Nhan Khê trừng mắt nhìn mình, thiếu chút nữa thì lấy tay sờ ngực, trong ngực của anh ta có con trùng bò à, tại sao lại thành như vậy?

Nhan Khê hít sâu một hơi, đem mic đưa cho Triệu Bằng, “Anh Triệu, anh cùng lái xe trở về đài trước, đem xe của em đỗ vào bãi đỗ xe là được.”

“Được rồi,” Triệu Bằng đáp ứng rất sáng khoái, Tiểu Nhan mới có hai mấy tuổi, có thanh niên nhiều tiền hẹn cô ấy, một tiền bối như mình không thể cản trở được, “Em yên tâm đi, không vấn đề gì đâu.”

Nhan Khê nhìn nét mặt anh ta, đã biết rõ có khả năng anh ta hiểu lầm cái gì đó, đành bất đắc dĩ nói: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là bạn bè bình thường.”

“Anh hiểu.”

Có đôi tình nhân nào mà từ đầu không phải bạn bè bình thường chứ?

Bình thường cộng với bình thường, liền biến thành đặc biệt, mình là người từng trải, rõ ràng cả.

Nhan Khê chẳng muốn giải thích, cô đi đến trước mặt Nguyên Dịch: “Đi thôi.”

Lúc hai người đi đến bên cạnh xe, lái xe đã vì bọn họ mà mở sẵn cửa xe, chuẩn bị xoay người ngồi vào thì Nguyên Dịch đột nhiên dừng động tác, quay đầu nhìn Nhan Khê ở sau lưng, làm một động tác mời.

“Cảm ơn,” Nhan Khê không chút do dự ngồi vào trong.

Nguyên Dịch vội ho một tiếng, đi theo cô ngồi vào trong xe, cởi áo khoác của mình ra, thắt dây an toàn.

Đồ ăn buổi tối không nên quá nhiều, Nhan Khê và Nguyên Dịch quyết định dùng bữa tại một nhà hàng của một ông lão. Dùng cơm xong, Nhan Khê uyển chuyển nói với Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, lần trước anh mời tôi ăn cơm, không bằng lần này...”

“Lần này là cô mời tôi, lần sau tôi mời cô, có vấn đề gì sao?” Nguyên Dịch lau sạch khóe miệng, nghiêm túc chăm chú nhìn Nhan Khê.

Có thể có vấn đề gì?

Vậy... không thành vấn đề sao.

“Nguyên tiên sinh, bạn gái mà anh làm quen qua đánh giá về anh như nào?” Nhan Khê thấy vẻ mặt bình tĩnh kia của Nguyên Dịch, nhin không được đem nghi vấn ở trong lòng nói ra.

“Lời này của cô là có ý gì?” Nguyên Dịch giương mắt nhìn Nhan Khê.

“Không có gì, anh nghiêm túc giống một người đàn ông tốt như vậy, cùng với bạn gái chia tay, các cô ấy nhất định rất đau khổ nhỉ?”

“Không có,” Nguyên Dịch mặt không cảm xúc, nhìn vẻ mặt hiếu kì của Nhan Khê: “Phụ nữ quá phiền toái, tôi chưa từng có bạn gái.” Phụ nữ chính là thích nghe ngóng buôn chuyện, nếu như là người phụ nữ khác hỏi anh như vậy, anh đã sớm chẳng muốn phản ứng rồi, nhưng bây giờ người hỏi anh là Nhan Khê.

Có câu nói là “Ăn thịt người mềm yếu”, trước kia anh không sao hiểu được nó, hiện tại mới cảm thấy lời này rất có đạo lý, anh luôn cảm giác nếu mình không mở miệng trả lời đối phương, trong lòng nhất định sẽ sợ.

Xem ra mình nên mời com sớm một chút, như vậy thì sẽ không mềm yếu nữa.

Nhan Khê trầm mặc một chút, cười ha ha nói: “Xem bộ dạng anh như vậy, xác thực không giống với bộ dạng của người chưa từng có bạn gái.” Đàn ông như vậy, chính là thiếu.

Đàn ông không nghe lời, nhiều tật xấu, hơn phân nửa là do nuông chiều, chính đốn một chút là tốt ngay.

“Cô cũng không giống với dáng vẻ của người có bạn trai.” Nguyên Dịch cảm thấy mình giống như đang bị giễu cợt, người phụ nữ này trong ngoài không giống nhau, người đàn ông nào chịu được cô ta chứ?

“Xì,” Nhan Khê hếch cằm, “Tôi đẹp như vậy, sẽ có bạn trai cũ chứ?”

“Có bạn trai cũ chứ không phải là bây giờ có, cô là cầu độc thân, đem độc thân thành cảm giác kiêu ngạo rồi à?” Nguyên Dịch cảm thấy trong lòng mình khó chịu, bực bội khó chịu, cũng không biết có phải dạ dày bị gì không nữa.

“Nguyên Dịch, anh để tôi mời com, chính là muốn tranh cãi cùng tôi à?” Nhan Khê nhếch lông mày, “Anh có tin tôi nhét cái chén canh vào trong bụng anh, để cho anh không nói được lời nào nữa không?”

Nguyên Dịch trầm mặc, anh từng nghe anh hai nói, sau khi phụ nữ nổi giận, lời nói và hành động đều không có logic. Ví dụ như bát canh còn thừa này, chỉ cần anh không muốn, khẳng định cô ấy sẽ không nhét vào bụng của anh, cho nên loại uy hiếp này đối với anh không có hiệu quả.

Thế nhưng không biết vì cái gì, hết lần này tới lần khác anh đều cảm thấy chột dạ hết hơi, một câu cũng không nói nên lời.

“Khó trách lưu manh nhiều năm như vậy, cái đức hạnh này của anh, cô gái nào chịu được hả?” Đi ra khỏi quán, Nhan Khê liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, “Đừng bảo tôi không nhắc trước anh, về sau anh theo đuổi người trong lòng, nói ít làm nhiều lên, cũng đừng không có việc gì lại cãi nhau cùng cô ấy, nếu như anh thắng thì cũng vẫn là người xui xẻo.”

Nguyên Dịch im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói một câu: “Phụ nữ muốn gả cho tôi còn rất nhiều.”

“Vậy là anh rất đặc ý?” Nhan Khê khoanh tay trước ngực, “Vậy anh nói xem, họ vừa ý mặt của anh, thân hình của anh hay là tính cách của anh?”

Nguyên Dịch: Sinh chẳng phải phụ nữ, làm sao anh biết được?

Nhưng anh không dám đem lời này nói ra, thật là không bình thường, anh lại bị một cô gái giáo huấn, còn không dám trả lời nữa chứ, bữa cơm tối nay ăn thật không thích hợp.

“Không nói được à?” Nhan Khê thấy anh không nói lời nào, thỏa mãn gật đầu: “Kỳ thật thì bản tính của anh rất tốt, chỉ là bệnh vặt hơi nhiều, sửa lại thì tốt rồi. Dù thế nào, cũng phải tìm một cô gái thật lòng với anh, chứ không phải vì vật chất mà ở cùng một chỗ với anh.”

Một người ở tổng công ty, bởi vì công nhân cấp dưới tự sát mà tới tận hiện trường, quyên tiền cho viện cô nhi, lái xe tuân thủ nguyên tắc, chắc chắn không phải xấu.

Chỉ là quá nhiều tật xấu, vẫn là thiếu giáo dục.

Nguyên Dịch: Anh như vậy mà không được thích sao?

“Vậy,” Nhan Khê cảm thấy mình nói hơi nhiều, giữa bạn bè bình thường với nhau, kiêng kị nhất là quen biết bình thường mà nói chuyện quá sâu, cô và Nguyên Dịch chỉ sợ ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải, “Những lời vừa rồi, anh chớ để trong lòng. Anh đẹp trai nhiều tiền, gia thế hiển hách, tâm lại lương thiện, khẳng định nhiều người thích anh.”

Sao lời này càng nói càng dối trá vậy?

Nhan Khê cảm thấy mình bịa không nổi nữa, đều do canh hôm nay quá ngon, làm hư đầu óc của cô rồi.

“Rất nhiều phụ nữ đều thích lắm nhai, tôi sẽ không để trong lòng, không sao.” Nguyên Dịch rất độ lượng.

Nhan Khê: ...

Cô cảm thấy lời vừa rồi cô nói đều vô ích cả.

Vài ngày sau, Nguyên Dịch vừa vào nhà, chợt nghe thấy bác Lý kinh ngạc vui mừng gọi anh lại: “Nhị thiếu gia, cậu xuất hiện trên “Những câu chuyện bên mình” rồi!”

Loại chương trình chẳng có mấy người xem này, có gì đáng kiêu ngạo hay sao?

Nguyên Dịch ngồi xuống sofa, quả nhiên thấy mình ở trên màn hình, tổ chức chương trình ghi anh là Nguyên tiên sinh - quản lý cấp cao của Trường Phong.

“Nhị thiếu gia, sao cậu không thay giày vậy!” Lúc này bác Lý mới chú ý Nguyên Dịch còn đang mang giày trên chân, liền vội lấy dép lê tới.

Chương 23

Cô Rất Vui Mừng Khi Nguyên Dịch Đồng Ý Giúp Cô Chuyện Này, Vô Cùng Vui Mừng Và Cảm Ơn

Nguyên Dịch đã phỏng vấn hơn 10 phút, nhưng biên tập lại cắt chỉ còn có 3 phút, trong ba phút này, trong màn ảnh chỉ trừ anh ra, cũng chỉ có mỗi nửa cánh tay giờ mic của Nhan Khê.

“Nhị thiếu gia, cậu thật là ăn ảnh,” Bác Lý tự hào, “So với các nam diễn viên còn đẹp hơn, ngày mai ta phải khoe với mấy người kia, nói người trẻ tuổi trên tivi là Nhị thiếu gia.”

Mấy người trong miệng bác Lý, là chỉ một ít các bà các mẹ ở cùng khu, gần đây không ít các bà thích xem chương trình này, mọi người không có việc gì lại vào ngồi cùng một chỗ, trò chuyện nội dung của chương trình, cô dẫn chương trình xinh đẹp như vậy, không biết có bạn trai chưa, vân vân...

Trong mắt các bà, “Những câu chuyện bên mình” là chương trình đứng đầu trong lòng mọi người, thậm chí họ còn có thể vì chương trình này mà tạm thời bỏ phim về luân lý gia đình.

Nguyên Dịch đổi dép lê, ngẩng đầu nhìn tivi, bên trong Nhan Khê đang phỏng vấn cảnh sát phòng cháy, về ghi chú thân phận của nhân viên phòng cháy này, còn cẩn thận hơn nhiều so với anh, nào là tuổi, danh tính, thuộc đội phòng cháy nào, tất cả đều rõ ràng ngọn ngành.

Cái đũa ngộ khác biệt này có phải quá rõ ràng rồi không?

Nhan Khê đang vẽ tranh, nghe được âm thanh nhắc của Wechat, cũng không xem, mãi khi vẽ xong, sau khi up lên Weibo xong, cô mới nhớ tới Wechat.

Nguyên tiểu nhị: Chương trình về nhân viên phòng cháy, cũng không tệ lắm.

Được đại thiếu gia này khích lệ, Nhan Khê cười cười, trả lời đối phương.

Nhan cầu độc thân: Cảm ơn đã khích lệ, toàn bộ nhờ anh mà chương trình mới thông qua. Tôi lo lắng đem nói ra thân phận của anh, sẽ làm ảnh hưởng tới anh, cho nên không viết rõ thân phận của anh, anh không để bụng chứ?

Nguyên Dịch đợi gần một giờ, rốt cuộc Nhan Khê cũng hỏi âm, xem hết tin nhắn, anh đã chuẩn bị sẵn lời giễu cợt đối phương, đều đem xóa đi. Trong lòng anh rõ, nếu như ghi rõ anh là Nhị thiếu gia Trường Phong, đối với người dẫn chương trình nhỏ bé như Nhan Khê rất có lợi, nếu lấy anh ra làm tin tức, cô thậm chí có thể làm một người dẫn chương trình ở chương trình tốt hơn, không cần đợi ở đài truyền hình nhỏ bé này, chen chúc cùng đồng nghiệp ở trong xe tải, ở ngoài trời nóng chạy tới chạy lui, rõ ràng là một người dẫn chương trình, nhưng lại kiêm thêm cả chức phóng viên.

Nguyên tiểu nhị: Cô nghĩ rất chu đáo, cảm ơn.

Nhan cầu độc thân: Tôi nên nói lời cảm ơn với anh mới đúng, nếu không có anh tiết mục này của tôi không thể nào thông qua được.

Nguyên Dịch dạo một vòng bạn bè của Nhan Khê, bên trong không có nội dung mới nào cả, chỉ là cái avatar cọng lông nhuộm máu đã được đổi thành thịt dê nướng. Thoạt nhìn ảnh chụp thịt dê nướng này rất thơm, Nguyên Dịch không biết mình nghĩ như nào nữa, tự nhiên cảm thấy Nhan Khê này hơi đáng yêu.

Anh mở tư liệu của đối phương, muốn đổi lại tên ghi chú cho đối phương, nhưng sửa đi sửa lại, vẫn cảm thấy Nhan cầu độc thân là hay nhất, anh đành bắt đắc dĩ buông tha nó.

Mặc dù cái chương trình không phải câu chuyện quá mức cảm động lòng người, nhưng hậu kì lại làm rất kĩ. Vừa mở đầu là lần lượt các khuôn mặt mỉm cười, còn có giọng của các nhân viên phòng cháy tự giới thiệu.

“Tôi là Vương Hải, năm nay 19 tuổi, đội viên của một đội phòng cháy 1...”

“Tôi là Bàn Hùng, năm nay 20 tuổi, đội trưởng của đội phòng cháy 2...”

Lần lượt từng khuôn mặt rực rỡ, nụ cười của họ cởi mở chất phác, giống như là một mặt trời nhỏ vậy.

Những khuôn mặt rực rỡ biến mất, âm nhạc bỗng trở nên trầm hơn, cảnh tiếp theo là một đám hoa cúc trắng, màn hình biến thành màu trắng, một giọng nữ trầm vang lên.

“Cậu ấy là Viên Dương...”

“Đây là Chân Hàng...”

“Đây là Dương Quang...”

Đây là danh sách những nhân viên phòng cháy đã hi sinh, một cái tên được đọc lên, đều làm cho lòng mỗi người run lên. Những người này còn rất trẻ, tuổi trẻ vậy mà đã hi sinh, sẽ khiến người xem không nhịn được mà đau xót.

Thôi Chính Dương là một người đàn ông khá có tiếng trên mạng, anh ta thường không xem phim, cũng không thích các chương trình đối trá sáo rỗng, cho nên bình thường rất ít xem tivi.

Hôm nay bà ngoại anh ta tới, nói muốn xem chương trình của kênh 8 đài Đé Đô, trong lòng anh ta cảm thấy hơi buồn cười, hóa ra đài Đé Đô còn có kênh 8, mình quả thực quá quê mùa rồi. Nhưng đây là bà ngoại luôn yêu thương anh ta muốn xem, cho dù trong lòng anh ta không thích, cũng ngoan ngoãn đi tìm kênh 8 đài Đé Đô.

Tên của chương trình này là “Những câu chuyện bên mình”?

Khẳng định lại là chương trình đối trá sáo rỗng, nội dung đơn giản là người dân và chủ xí nghiệp có mâu thuẫn với nhau, ở phía tây công thoát nước chặn lại không có người khác sửa. Anh ta quay đầu thấy bà đang nhìn chăm chăm vào tivi, vậy nên một câu phàn nàn cũng không nói được.

Được rồi, coi như là đỡ bà vui vẻ đi.

Không ngờ tiếp tục xem chương trình này, chất lượng cũng không tệ. Đầu tiên lời của người dẫn chương trình rất mạnh, thời điểm phỏng vấn cũng rất linh hoạt, thầy quay phim cũng chuyên nghiệp, quay nhân viên phòng cháy rất tốt, bên hậu kì cắt và biên tập lại rất cảm động nhưng lại không đối trá, cuối cùng nhìn những nhân viên phòng cháy kia tự giới thiệu bản thân, còn có ảnh chụp những nhân viên đã hi sinh, con mắt Thôi Chính Dương hơi xót.

Chương trình có hữu dụng hay không, khán giả xem là thấy, ngoài những tài liệu thu thập tích góp này, còn có bên hậu kì cắt nối biên tập phối âm, tất cả cho thấy tổ chương trình bỏ ra không ít sức lực, không ngờ kênh nhỏ như này mà cũng chú ý tới chương trình như vậy, lại bỏ sức lực làm chuyên đề về nhân viên phòng cháy.

Nội dung cảm động còn chưa chiều, Thôi Chính Dương đã nghe thấy bà ngoại ngồi khóc nức nở, dọa anh ta phải ngồi khuyên bà cả nửa giờ, bà ngoại mới bình tĩnh lại.

“Những đứa bé này thật vất vả,” Bà ngoại quay đầu giáo huấn cháu trai, “Về sau nếu cháu ném chìa khóa, cũng đừng phiền tới những nhân viên phòng cháy, chính mình mời thợ là được rồi, chuyện gì cũng nhờ người ta, người ta còn nhỏ tuổi hơn cháu đấy!”

“Không đâu ạ, chắc chắn sẽ không,” Thôi Chính Dương thở phào, trạch nam như anh ta thì có mấy khi ra ngoài chứ, muốn anh ta ném chìa khóa đi, cũng không có điều kiện.

Đỡ bà ngoại ngủ xong, Thôi Chính Dương phát hiện tâm tình của mình còn buồn, anh ta liền nghĩ biện pháp lấy video của chương trình này, share lên Weibo của mình.

Hạo nhiên chánh khí: Hôm nay cùng bà ngoại ngồi xem chương trình này, “Những câu chuyện bên mình” của kênh 8 đài Đé Đô, chưa bao giờ chú ý đến kênh này, cũng chưa từng xem qua chương trình, nhưng nội dung lại vô cùng cảm động, cảm thấy tổ chương trình vất vả cả rồi (video).

Thôi Chính Dương bình thường thích post các video tiết mục khôi hài, fans hâm mộ có mấy triệu, hiện tại mọi người thấy anh ta nghiêm túc giới thiệu một chương trình, một ít anti không nhìn được mà nhảy vào bảo anh ta đang quảng cáo, một chút tài nghệ cũng không có.

Fans hâm mộ và người qua đường mở video ra xem, biết rõ chủ Weibo không phải quảng cáo, mà là cảm động nên mới share.

Fans hâm mộ 1: Thật không ngờ tôi lại ngồi 1h để xem cái video này, khóc thành chó rồi, các anh phòng cháy khổ cực quá.

Fans hâm mộ 2: Em trai của tôi làm tại đội phòng cháy, bình thường bọn họ rất vất vả, cảm ơn tổ chương trình đã nghiêm túc đưa tin về họ, cúi đầu cảm ơn.

Fans hâm mộ 3: Chúng ta gặp lúc nguy nan không hề cố kỵ chút nào mà chạy trốn, là bởi vì có bọn họ dũng cảm nghênh đón khó khăn, mặc dù bọn họ còn trẻ, nhưng bọn họ đáng được gọi là anh hùng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi mà cái video này đã đứng top 3 trong các video ở Weibo, ở dưới vô số bình luận cùng những câu chuyện cảm động về nhân viên phòng cháy, cảnh sát, nhân viên y tế, cảm động vô số dân mạng.

Mọi người ở kênh 8 đài Đé Đô không hay biết gì về chương trình của mình đang hot trên Weibo, ngày hôm sau đi làm như cũ, sau đó hai đường dây điện thoại đều bị tắc nghẽn, vô số khen ngợi giống như đang tấn công họ.

Nhân viên phụ trách nhận điện thoại mờ mịt gõ cửa phòng Kim đài trưởng: “Đài trưởng, anh dùng tiền thuê người gọi tới khen ngợi chúng ta à?”

Kim đài trưởng không hiểu nhìn nhân viên tiếp điện thoại: “Nhìn tôi giống bộ dạng của kẻ không có chỗ để tiêu tiền à?”

Nhân viên tiếp điện thoại lắc đầu, cái kia không phải, kênh của bọn họ lại thành cái dạng gì rồi? Vì tiền quảng cáo, ngay cả quảng cáo về không có thai cũng nhận rồi.

“Đài trưởng!” Trần Bội chen vào văn phòng đứng bên trái nhân viên tiếp điện thoại, “Anh dùng tiền mua fans ảo cho chương trình của chúng ta rồi à? Tại sao đội nhiên Weibo lại hơn một nghìn theo dõi, hơn hai nghìn bình luận vậy?”

Về mặt Kim đài trưởng không hiểu, hôm nay mọi người làm sao vậy?

“Chị Trần,” Nhan Khê chen vào bên phải nhân viên tiếp điện thoại, “Tôi qua có người share tiết mục của chúng ta lên mạng.”

“Cái về nhân viên phòng cháy á?” Trần Bội sững sốt, cái tiết mục này là Nhan Khê kiên trì muốn làm, trong lòng chị hơi không muốn, Nhan Khê có chút

hậu thuẫn, còn phỏng vấn cả người cao cấp của Trường Phong, cộng thêm chữ kí của Kim đài trưởng, chị mới miễn cưỡng đáp ứng. Trước kia chị cũng đã làm loại chương trình như này, so với bọn họ phí sức còn không nói, còn không được người khác hoan nghênh, cho nên hiện tại ngoại trừ quy định cứng nhắc của cấp trên, bằng không thì sẽ không làm loại chuyện phí sức mà không được cảm ơn này.

Bởi vì trong lòng hơi mất hứng, chị ta trực tiếp đem cái tiết mục này giao hoàn toàn cho Nhan Khê phụ trách, mình căn bản không nhúng tay vào.

Nghe Nhan Khê nói như vậy, chị ta quay người đi ra khỏi văn phòng của đài trưởng, vào máy tính xem video tiết mục hôm qua. Kim đài trưởng nghe chuông điện thoại kêu không ngừng, cũng kích động mà nhìn đám người đánh giá ở trên mạng.

Nhan Khê về phòng làm việc của mình, mở Weibo ra, ngay cả Weibo của người dẫn chương trình cũng tăng mấy ngàn fans, cả Weibo chỉ toàn bình luận khen cô, còn có người nhà của nhân viên phòng cháy cảm ơn cô.

Đứng đầu các bình luận, có cái nói: “Cảm ơn cô, cảm ơn tổ chương trình còn nhớ anh trai của tôi, nhiều khi tôi cảm thấy anh ấy không có chết, chỉ là anh ấy đang ngủ một giấc, sau đó lên thiên đường làm anh hùng.

Đầu ngón tay Nhan Khê run rẩy, trầm mặc thật lâu, mới đáp lại bình luận của đối phương.

“Sẽ có người nhớ tới cậu ấy, sẽ có người vẫn nhớ những anh hùng vì nhân dân mà hi sinh, mặc dù bọn họ đã ngủ say, nhưng trong lòng mọi người thì họ vẫn sống. Chúc ngài và gia đình ngài mạnh khỏe, cảm ơn.”

Tắt máy tính đi, Nhan Khê gửi Wechat cho Nguyên Dịch.

“Cám ơn”.

Ở vào giờ phút này, cô rất vui mừng vì Nguyên Dịch nguyện ý giúp cô chuyện này, vô cùng vui mừng và cảm ơn.

Chương 24

Cơ Thể Không Nghe Theo Lời Nói Của Đại Não, Rốt Cuộc Là Do Đại Não Có Vấn Đề, Hay Là Do Thân Thể Có Vấn Đề?

“Sếp?” Trợ lý thấy Nguyên Dịch bỗng nhiên nhìn chằm chằm điện thoại đến xuất thần, trên mặt lại không thấy khó chịu chút nào, mới nhỏ giọng nói: “Đây là thư mời của tổ phim mà ngài đã đầu tư, bên kia hi vọng ngài có thể đến dự buổi họp báo về phim ngày mai.”

Cái thiệp mời này vô cùng tinh xảo, trên mặt bìa còn có dấu chữ vàng, nhưng Nguyên Dịch đối với vòng giải trí này không có hứng thú, “Tôi là thương nhân, không có hứng thú với nghệ thuật.”

Thương nhân trọng lợi nhuận, đối với chuyện của người khác thì không có hứng thú.

Trợ lý lập tức hiểu ý của anh, đem thiệp mời trả lại. Thấy sếp vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, liền im lặng lui ra ngoài.

Nguyên Dịch không hiểu sao Nhan Khê bỗng dung gửi cho anh cái tin “Cảm ơn”, anh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ có phải đối phương gửi nhầm hay không. Nếu cái này không phải gửi nhầm, thì đầu óc của đối phương chắc chắn có vấn đề.

Nhan Khê không ngờ chính mình chỉ muốn biểu đạt cảm ơn, lại làm cho người khác hiểu lầm.

Cô tựa vào ghế, chọn một tư thế ngồi thoải mái nhất, gọi điện cho Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch nhìn màn hình 5 giây, mới nhận điện thoại: “Lúc làm việc mà cô còn rảnh rồi gọi điện thoại à?”

“Chúng tôi là kênh tivi nhỏ, công việc của người dẫn chương trình ít,” Hôm nay tâm tình Nhan Khê rất tốt, không thèm để ý tới đối phương không quá vui mừng khi nói chuyện, “Tiết mục lần này rất thành công, được rất nhiều người xem.”

Nghe thấy thanh âm Nhan Khê vui mừng, Nguyên Dịch duy trì khí phách lạnh lùng của nhà giàu: “Ừ, tiết mục gì vậy?”

“Chính là cái mà anh nhận phỏng vấn đây, liên quan tới nhân viên phòng cháy, phản ứng rất tốt,” Nhan Khê cũng biết, thân phận như Nguyên Dịch chỉ sợ bình thường rất ít xem tivi, càng không xem loại tiết mục nhỏ như của cô, “Lúc trước trong đài cảm thấy tôi kiên trì làm tiết mục này là phí công vô ích lại không được cảm ơn, sau khi thấy tôi phỏng vấn được người cao cấp của Trường Phong, chính là anh đó, mới đồng ý cho tiết mục này qua.”

“Lần trước cô đã cảm ơn rồi,” Nguyên Dịch từ ghế đứng dậy, đi đến cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, tâm tình bỗng nhiên vô cùng tốt, “Những nhân viên phòng cháy kia cũng rất giỏi, khen bọn họ là đúng. Về phần chương trình của cô... Tôi sẽ bỏ ít thời gian ra xem.”

Bình thường thỉnh thoảng nhắm vào một hai mắt, cái kia không tính là xem, chỉ là đứng dịp nhìn thấy.

“Không xem cũng không sao,” Nhan Khê bật cười, “Dù sao ở trong đài đều nói, tôi chủ trì chương trình này là sự cô sát thủ, chỉ có bà lão mới thích xem.”

Nguyên Dịch: ...

“Không sao, tôi mở tivi, coi như là tặng thêm rapping.”

“Cảm ơn,” Nhan Khê nói đùa, “Nhà nhiều tivi, có thể mở nhiều kênh.”

Nguyên Dịch hơi khó xử mà nhăn lông mày, nhà bọn họ không thích xem tivi, cho nên trừ cái tivi ở phòng khách, thì không còn cái nào cả. Anh im lặng một lát rồi nói, “Được.”

Nếu như người già thích xem chương trình này, anh có thể giới thiệu cho trưởng bối trong nhà mình, còn có những tivi của nhà bạn bè cũng không phải là vô ích, giúp Nhan Khê tặng rapping không phải là khó.

Không phải anh có ý tứ gì với Nhan Khê, chỉ là... chỉ là không muốn tiết mục hay mà bị vùi lấp thôi.

Sau khi chương trình về những nhân viên phòng cháy hot, rất nhiều người khác thừa dịp còn đang nóng, đào lại những video trước kia của “Những câu chuyện bên mình”. Dân mạng lúc này mới phát hiện, hóa ra chương trình về Tiểu Tùng bị ngược đãi trước kia là do kênh này phát.

Netizen 1: Nội dung của chương trình này rất có lương tâm, tiết mục cũng rất xuất sắc, chương trình tốt như vậy, tại sao bây giờ mới hot?

Netizen 2: Bởi vì đây là chương trình của kênh nhỏ, không phải đài vệ tinh, cũng không có trang web nào mua lại để phát. Hơn nữa, loại chương trình này không có nghệ sĩ nổi tiếng, mọi người nhất thời đều không có hứng thú, chờ khi hết hot thì ai còn quan tâm nữa?

Netizen 3: Bạn phía trên mặc dù nói có đạo lý, nhưng tôi cảm thấy chương trình này có thể hot ở trên mạng, ngọn nguồn đều là do nội dung của nó đặc sắc, mặc dù toàn bộ hành trình đều mất sức, nhưng lại không có cảm giác giáo điều cũ kỹ, bản lĩnh của người dẫn chương trình cũng rất tốt, nếu như làm ở một chương trình lớn hơn, nhất định sẽ rất nổi tiếng.

Netizen 4: Đại khái chỉ còn tôi còn nhớ rõ, người dẫn chương trình này chân trần đuôi theo bố của Tiểu Tùng, dùng giày cao gót ném hấn ta...

Netizen 5: Tôi cũng còn nhớ kỹ, mặt nhu nhược nhưng lại có phi phạm của một nữ hiệp, cô gái này rất mạnh.

Là người dẫn chương trình của cái video đang hot kia, Nhan Khê được các cư dân mạng khen nức nở, cô biết họ rất dễ quên, chỉ cần cô còn làm ở kênh nhỏ này, không đầy vài ngày họ sẽ quên cô, bắt đầu đi tìm một sự kiện hot khác. Cho nên đối với loại náo nhiệt ngắn ngủi này, cô rất hiểu rõ, ngược lại bên trong đài bởi vì sự kiện này mà tổng lãnh đạo đã khen ngợi một phen, người dẫn chương trình nhỏ bé như cô được lộ diện trước mặt lãnh đạo, mặc dù cô cảm thấy không đầy hai ngày, vị lãnh đạo này sẽ quên cô có hình dạng như nào, nhưng cái kinh nghiệm này cũng làm người khác hâm mộ không thôi.

Vốn cô có quan hệ không tệ với người dẫn chương trình của kênh 9, nhưng nhìn ánh mắt cô ta lại có chút không hợp lý. Nhan Khê biết rõ mình là người

mới mà lại có được thành tích như này, chắc chắn nhiều tiền bồi sẽ không vui, cho nên mấy ngày nay cô rất thức thối không đi cạnh đối phương, chờ khi độ hot giảm dần, cô mới đem quà và đồ ăn vặt chia cho mọi người.

Đồ ăn vĩnh viễn là một thủ đoạn hay nhất trong các cách để kéo gần quan hệ, tính Nhan Khê tốt, nói chuyện lại chừng mực, cộng thêm cô có bồi cảnh, mặc dù mọi người vẫn còn vài phần ghen ghét với cô, nhưng là ăn thịt người mềm miệng, qua lại lâu thì tâm cũng phai nhạt đi, chỉ có người dẫn chương trình của kênh 9 không thân cận với cô như ngày xưa.

“Tiểu Nhan,” Kim đài trưởng cầm một tờ thông báo đi vào, “Người dẫn chương trình của “Tin tức buổi trưa” có thai, bên trên quyết định tạm thời thay cô ấy. Trải qua một trận bàn bạc, định để cho cháu thay Tiểu Trần, cháu có vấn đề gì không?”

“Tin tức buổi trưa” là phát trực tiếp, cho nên mặc dù chỉ là kênh nhỏ, cũng cần phải tìm người dẫn chương trình có kinh nghiệm. Tin chị Trần có thai, đầu tuần Nhan Khê mới nghe, đứa bé này chị Trần đã đợi rất lâu, cho nên chị ấy ngoài 35 vì giữ thai, đã quyết định tạm thời nghỉ việc. Sau khi tin tức này truyền đến, Nhan Khê còn tưởng sẽ có người có kinh nghiệm của kênh khác chuyển qua đây, không ngờ vận may lại rơi xuống người cô.

“Cám ơn đài trưởng, cháu nhất định quý trọng dịp này, học tập kinh nghiệm của anh Trương thật tốt,” Trương Hạo là nam dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa, làm việc cùng chị Trần đã lâu.

Kim đài trưởng vui thích cười ha ha, hài lòng nói, “Ta tin tưởng năng lực của cháu.”

Tiểu Trần không thương lượng cùng với bên trên, nói tạm nghỉ là tạm nghỉ, mọi người mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng cũng không vui, ông ta không phải là người không nói lí, nếu như Tiểu Trần nói trước cùng ông ta, muốn dưỡng thai, phối hợp an bài công tác xong, việc này liền trôi qua, nhưng hết lần này đến lần khác chị ta tiền trạm hậu tẩu, nói đi là đi. Đối phương là phụ nữ lớn tuổi có thai, ngay cả ý kiến phản đối ông cũng không tiện nói, nhờ may thai có vấn đề gì, đời này ông sẽ không yên.

Dù tính tình của Kim đài trưởng tốt, cũng không phải là cục đất, Nhan Khê là người ông mang vào đây, nhân dịp này an bài cho Nhan Khê, là tâm tư tự nhiên của bản thân.

Chỉ cần Nhan Khê biểu hiện tốt, vậy thì người dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa chính là của cô ấy, Tiểu Trần dù có về, vị trí này cũng không đổi nữa.

Hai ngày nay “Tin tức buổi trưa” là do một mình Trương Hạo chủ trì, cho nên Kim đài trưởng thấy Nhan Khê đã đồng ý, nhân tiện nói: “Vậy cháu chuẩn bị đi, ngày mai sẽ cùng dẫn với Tiểu Trương.”

Nhan Khê: ...

Vậy có phải quá nhanh không? Không để cô quen thuộc quá trình à?

Kim đài trưởng có lòng tin với cô, chính cô cũng không thể tự tin lớn như vậy.

Tan sở về nhà, Nhan Khê đem chuyện này nói cho Tống Hải, Tống Hải vui mừng làm một bàn ăn lớn. Sau khi hai bố con cô ăn xong, Tống Hải lại gọi điện cho mấy người bạn, dùng thái độ “không cần thận nói lời”, thông báo cho bọn họ là con gái của ông được làm người dẫn chương trình của tin tức trực tiếp.

Nhan Khê ngả vào lan can ở lầu hai, nghe thấy bố vui thích khoe khoang cô, cảm thấy hai má mình hơi nóng. Bố mẹ trong thiên hạ, có phải đều điếm tô hào quang cho con mình vậy không?

Trở lại phòng, cô đem ảnh chụp bữa ăn tối nay post lên.

Nhan cầu độc thân: Bố nghe tôi nói ngày mai tôi làm người dẫn chương trình của “Tin tức buổi trưa”, vui vẻ làm cho tôi một bàn đầy đồ ăn, yêu bố (kèm ảnh).

Nhìn tin tức trong vòng bạn bè, Nguyên Dịch mở 9 tấm ảnh ra, công bằng mà nói, đồ ăn này chỉ là đồ ăn nhà làm bình thường, nhưng từ đây anh có thể nhìn thấy Nhan cầu độc thân đang vui vẻ.

Anh gõ hai chữ chúc mừng nhưng lại thong thả xóa đi.

Kể từ khi quen Nhan Khê, anh cảm thấy mình càng lúc càng khác.

Chẳng lẽ đây là gần mực thì đen sao?

Mở wechat của bạn tốt Trương Vọng ra, anh gửi một câu.

“Vọng Tử, ngày mai tôi đến bệnh viện nhà cậu kiểm tra.”

Trương Vọng trả lời rất nhanh: “Cậu làm sao?”

Nguyên Dịch: “Trái tim và đại não hình như có vấn đề, tôi muốn đi kiểm tra một lần mới xác định được.”

Trương Vọng: “Nói một ít bệnh trạng với tôi xem nào, ngày mai tôi đi cùng cậu.”

Nguyên Dịch: “Thỉnh thoảng trái tim sẽ khó thở, tim đập nhanh, vừa chua xót lại tê dại, đầu óc...”

Nguyên Dịch ngừng tay, cảm thấy loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, cơ thể không nghe đại não sai bảo, rốt cuộc là đại não có vấn đề, hay là thân thể có vấn đề, hoặc là cả hai đều có vấn đề?